

293.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 kwietnia 1933 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich osób prawnych.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 770) — ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 377), z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 770) oraz z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ich części.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 4 kwietnia 1933 r. (poz. 293).

**ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ**

z dnia 22 marca 1928 r.

o likwidacji mienia byłych rosyjskich osób prawnych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Pre-

zydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1.

Znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej mienie osób prawnych, które w dniu 7 listopada 1917 r. posiadały siedzibę na obecnym terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad, ulega likwidacji na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 2.

Do przeprowadzenia likwidacji mienia osób prawnych, o których mowa w art. 1, powołany jest Komitet Likwidacyjny do spraw byłych rosyjskich osób prawnych, mający siedzibę w Warszawie.

Art. 3.

1. W skład Komitetu wchodzi przewodniczący, mianowany przez Ministra Skarbu, i czterech członków stałych z ramienia Ministrów: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych, tudzież delegat zainteresowanego ministra lub urzędu, w szczególności delegat Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, gdy przedmiotem likwidacji jest mienie instytucji kredytu długoterminowego rolnego (ziemskiego) lub nieruchomości ziemskiej. W posiedzeniach Komitetu biorą udział z głosem doradczym delegaci: Prokuratorji Generalnej oraz Delegacji Polskiej w Mieszanej Komisji Rozrachunkowej.

2. Sprawami Komitetu kieruje przewodniczący. Delegat Ministra Skarbu sprawuje funkcje zastępcy przewodniczącego.

Art. 4.

1. Uchwała Komitetu o przystąpieniu do likwidacji mienia osoby prawnej będzie podana do wiadomości publicznej; osobom interesowanym służy prawo wniesienia do Komitetu sprzeciwu w ciągu sześciu tygodni od daty ogłoszenia uchwały.

2. Komitet może na skutek sprzeciwu znieść lub zmienić powziętą uchwałę, podając o tem do wiadomości publicznej.

3. Sprzeciw nie wstrzymuje postępowania likwidacyjnego, jednak do czasu rozstrzygnięcia sprzeciwu likwidowane mienie nie może być zbywane.

Art. 5.

1. Po powzięciu uchwały o przystąpieniu do likwidacji Minister Skarbu wyznaczy na wniosek Komitetu likwidatora.

2. Wyznaczenie likwidatora ze wskazaniem miejsca jego urzędowania będzie podane do wiadomości publicznej jednocześnie z ogłoszeniem uchwały o przystąpieniu do likwidacji.

3. W przypadku, gdy nad likwidowanym mieniem jest ustanowiony przymusowy zarząd państwowy, likwidator będzie wyznaczony przez Ministra Skarbu w porozumieniu z ministrem, który ustanowił zarząd państwowy, w terminie przez nich określonym, o czem będzie osobno podane do wiadomości publicznej.

Art. 6.

1. Bezzwłocznie po wyznaczeniu likwidator obejmie pod swój zarząd znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej mienie osoby prawnej, przystąpi do spisania inwentarza aktywów i pasywów oraz do sporządzenia bilansu.

2. Likwidator jest uprawniony do wszelkich czynności prawnych, zmierzających do ustalenia i zachowania przeznaczonego do likwidacji mienia, oraz do zastępstwa sądowego tak w sprawach spornych, jak i postępowaniu niespornem, nie wyłączając postępowania hipotecznego, bez obowiązku składania pełnomocnictwa.

3. Likwidator jest obowiązany przedsięwziąć odpowiednie kroki w celu ściągnięcia wszelkich wymagalnych należności.

4. Wszelkie wpływy, po potrąceniu wydatków bieżących, likwidator składa na rachunek Komitetu do instytucji, wskazanej przez Ministra Skarbu.

Art. 7.

1. Od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie mogą być dokonywane żadne czynności prawne, dotyczące mienia, wskazane w art. 1, z wyjątkiem aktów zwykłego zarzą-

du; nie mogą być również ujawniane w wykazach hipotecznych i rejestrach wieczystych czynności uprzednio zawarte.

2. O przystąpieniu do likwidacji podaj likwidator ostrzeżenie do ksiąg hipotecznych i rejestrów wieczystych nieruchomości lub kapitałów hipotekowanych, należących do osoby prawnej. Poda również ostrzeżenie do ksiąg i rejestrów nieruchomości lub kapitałów hipotekowanych, które w dniu 7 listopada 1917 roku należały do tejże osoby prawnej, chociażby już przeszły w obce ręce, o ile należą jeszcze do bezpośrednich nabywców albo do ich spadkobierców.

3. W przypadkach, gdy Komitet uzna za wskazane, upoważni likwidatora do zażądania w drodze sądowej unieważnienia zdziałanych po dniu 7 listopada 1917 r. czynności, dotyczących likwidowanego mienia, w tej liczbie umów, przenoszących własność nieruchomości lub kapitałów hipotekowanych. Sąd uzna czynności te za nieważne, o ile zostały dokonane pod warunkami, które spowodowały znaczne zmniejszenie wartości likwidowanej masy, połączone ze szkodą osób interesowanych. Prawa, nabyte w dobrej wierze, będą zachowane. Postanowienie ustępu niniejszego w niczem nie ogranicza możliwości rozwiązania tych czynności lub uznania ich za nieważne z przyczyn, przewidzianych w ogólnych przepisach prawnych.

4. Wpisanie po dniu 7 listopada 1917 roku do ksiąg hipotecznych i rejestrów wieczystych wyroków i decyzji sądowych przez wierzycieli osób prawnych, o których mowa w art. 1, a których mienie zostało przeznaczone do likwidacji, nie będzie miało skutków hipoteki sądowej, roszczenia zaś temi wyrokami zasądzone będą dołączone do ogółu wierzytelności i zaspokojone w sposób i pod warunkami, przewidzianymi w art. 8, 10, 13, 14 i 16.

5. Należności z wyroków, zapadłych przeciwko osobom prawnym, o których mowa w art. 1, nie będą mogły być ściągane w drodze egzekucji sądowej, lecz będą dołączone do ogółu wierzytelności i zaspokojone w sposób i pod warunkami, przewidzianymi w art. 8, 9 (ust. 1 i 2), 10, 13, 14 i 16. Przepis ten nie dotyczy należności z tytułu zwykłego zarządu.

6. Przepisy, zawarte w ustępie pierwszym, nie stosują się do czynności zarządcy państwowego lub likwidatora mienia byłych rosyjskich instytucji kredytu długoterminowego; mogą oni dokonywać wszelkich czynności, statutami tych instytucji przewidzianych, z tytułu udzielonych pożyczek. W przypadku, gdy nieruchomość ziemską, obciążona taką pożyczką, zostanie nabyta przez Państwowy Bank Rolny lub będzie przy udziale tegoż Banku parcelowana, zarządca państwowy lub likwidator może wykreślić wierzytelność z ksiąg hipotecznych lub rejestrów wieczystych na żądanie Państwowego Banku Rolnego po otrzymaniu od tego Banku zobowiązania przejęcia do zapłacenia wynikłej z prerachowania należności byłej instytucji rosyjskiej wraz z kosztami administracyjnymi i innymi należnościami z zachowaniem warunków oprocentowania i umorzenia.

Art. 8.

1. Przy ustalaniu aktywów i pasywów likwidowanego mienia będą stosowane obowiązujące przepisy o przeliczaniu, a w szczególności rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przeliczaniu zobowiązań prywatno-prawnych (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 30, poz. 213); przytem wierzytelności danej osoby prawnej będą przeliczowane w tej samej mierze, co wierzytelności obywateli polskich.

2. Przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r., z wyjątkiem § 43, oraz przepisy §§ 18 i 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1029), nie będą miały jednak zastosowania do objętych art. 14 należności od byłych rosyjskich zakładów ubezpieczeń. Przeliczenie tych należności na złote nastąpi według przeciętnej rocznej stawki skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r., odpowiednio do daty powstania tytułu, przyczem przy obliczaniu należności z umów ubezpieczenia będą stosowane podane niżej przepisy.

3. Dla ubezpieczeń na życie:

- a) Za sumę należności z umów ubezpieczenia, które stały się wymagalnymi przed dniem ogłoszenia uchwały o przystąpieniu do likwidacji, przyjęta będzie suma ubezpieczenia, przeliczona według roku zawarcia umowy, z potrąceniem niewpłaconych składek, przeliczanych tak samo, jak i suma ubezpieczenia. Należności z umów ubezpieczenia z umówionym terminem płatności, przy których opłata składek została ukończona, przewidziany zaś termin wypłaty jeszcze nie nastąpił, będą uważane za płatne w terminie ogłoszenia uchwały o przystąpieniu do likwidacji, z uwzględnieniem przy wypłacie dyskonta w stosunku 4% rocznie. Składki, wpłacone po dniu 7 listopada 1917 roku, zaliczone będą tylko według przeciętnych kursów rocznych z lat ich wpłacenia; różnica zaś pomiędzy tak przeliczowanymi składkami a należną z tytułu składek kwotą ulegnie potrąceniu z sumy ubezpieczenia.
- b) Za sumę należności z umów ubezpieczenia, podlegających przed dniem 1 sierpnia 1914 r. w myśl warunków ubezpieczenia zamianie na bezskładkowe, a które stały się wymagalnymi przed dniem ogłoszenia uchwały o przystąpieniu do likwidacji, przyjęta będzie suma ubezpieczenia, przeliczona na zasadzie stosunku składek zapłaconych do składek należnych.
- c) Jako należność z umów ubezpieczenia rent, będzie przyjęta suma niepodniesionych kwot, płatnych przed dniem ogłoszenia uchwały o przystąpieniu do likwidacji, przeliczona według przeciętnego kursu rocznego z roku zawarcia umowy. Jeżeli osoba ubezpieczona pozostaje w tym dniu

przy życiu, dolicza się ponadto do powyższej należności, przeliczoną według tegoż kursu skapitalizowaną wartość renty, obliczoną na dzień ogłoszenia uchwały o przystąpieniu do likwidacji, według zasad, ustalonych przez Ministra Skarbu.

- d) Za sumę należności z umów ubezpieczenia, które nie stały się wymagalnymi przed dniem ogłoszenia uchwały o przystąpieniu do likwidacji, przyjęta będzie suma, wynosząca 70% wpłaconych składek, przeliczanych według roku zawarcia umowy. Składki, wpłacone po dniu 7 listopada 1917 roku, zaliczone będą tylko według przeciętnych kursów rocznych z lat ich wpłacenia.
- e) Z należności powyższych będą potrącone pożyczki pod zastaw polis oraz zaliczki, przeliczone według przeciętnej rocznej stawki skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. odpowiednio do daty zaciągnięcia pożyczki lub otrzymania zaliczki.
- f) Nie będą uwzględnione umowy ubezpieczenia, zawarte po dniu 7 listopada 1917 r., oraz umowy ubezpieczenia, które, zgodnie z ogólnymi warunkami ubezpieczeń, podlegały unieważnieniu przed dniem 1 sierpnia 1914 roku.

4. Dla ubezpieczeń innego rodzaju:

- a) za sumę należności z umów ubezpieczenia, jeżeli wypadek, powodujący obowiązek wypłaty należności zaszedł przed dniem ogłoszenia uchwały o przystąpieniu do likwidacji i składka była opłaconą za okres czasu, w którym zaszedł wypadek, przyjęta będzie suma odszkodowania, przeliczona według przeciętnego kursu rocznego z roku zawarcia umowy, względnie z roku jej przedłużenia;
- b) za sumę należności z dożywotnich umów ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków, jeżeli wypadek powodujący obowiązek wypłaty sumy ubezpieczenia nie zaszedł przed dniem ogłoszenia uchwały o przystąpieniu do likwidacji i osoba ubezpieczona znajduje się w tym dniu przy życiu, przyjęta będzie kwota, równa 50% wpłaconej składki, przeliczonej według przeciętnego kursu rocznego roku wypłaty;
- c) do rent należnych z tytułu umów ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków stosuje się odpowiednio postanowienia pkt. c) ustępu poprzedniego;
- d) przy ustalaniu należności z długoterminowych umów ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków ze zwrotem wpłaconych składek — stosuje się odpowiednio postanowienia ust. 3 niniejszego artykułu;
- e) postanowienia pkt. f) ustępu poprzedniego stosuje się również do należności, przewidzianych w ustępie niniejszym;

f) należności, wymienione w pkt. 2 art. 14 zostaną przerachowane zgodnie z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1029), z wyjątkiem § 18 i 19 tego rozporządzenia.

Art. 9.

1. W ciągu trzech miesięcy od daty ogłoszenia uchwały o przystąpieniu do likwidacji (art. 4) osoby interesowane mogą zgłaszać do Komitetu swe roszczenia i składać dowody, stwierdzające ich zasadność. Prawa i roszczenia, ujawnione hipotecznie albo zabezpieczone w drodze zastawu lub zakazu na nieruchomościach osoby prawnej, uważa się za należycie zgłoszone.

2. Prawa i roszczenia, niezgłoszone w powyższym terminie uważa się za wygasłe w stosunku do mienia osoby prawnej, znajdującego się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Postanowienie ustępu poprzedniego nie stosuje się do praw akcjonariuszów, udziałowców i członków z tytułu posiadanych akcji, udziałów lub praw członkowskich.

Art. 10.

1. Jeżeli zgłoszone roszczenie nastęrcza wątpliwości, Komitet zawiadomi o tem osobę interesowaną, wyznaczając jej termin do uzupełnienia dowodów. Termin ten nie może być krótszy, niż dwa tygodnie od daty doręczenia zawiadomienia. W wyjątkowych przypadkach Komitet może wyznaczony termin przedłużyć.

2. Jeśli Komitet roszczenie odrzuci, osobie interesowanej służy prawo wytoczenia powództwa przeciwko likwidatorowi w terminie miesięcznym od daty doręczenia odmownej uchwały Komitetu.

3. Niezachowanie terminów, wyznaczonych przez Komitet zgodnie z ustępem pierwszym, lub terminu, przewidzianego w ustępie drugim, powoduje uznanie zgłoszonego roszczenia za wygasłe w stosunku do mienia osoby prawnej, znajdującego się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 11.

1. Mienie osób prawnych, których statuty przewidują w razie likwidacji przekazanie pozostałego majątku bądź na cele ogólne, bądź na rzecz Skarbu byłego Cesarstwa Rosyjskiego, bądź na rzecz innych osób prawnych, względnie instytucyj, położonych na terytorjum obecnego Związku Socjalistycznych Republik Rad, podlega przejęciu na własność Skarbu Państwa.

2. Uchwała o przejęciu mienia osoby prawnej na własność Skarbu Państwa może być powzięta

przez Komitet również w przypadku, gdy likwidowany majątek powstał — w całości lub w części — z zapomóg rządowych lub samorządowych, albo z ofiarności publicznej, oraz gdy statut nie przewiduje prawa akcjonariuszów, udziałowców lub członków do podziału pomiędzy nich mienia osoby prawnej.

3. Uchwała Komitetu o przejęciu likwidowanego mienia na własność Skarbu Państwa będzie podana do wiadomości publicznej.

4. Likwidowane mienie będzie przejęte na własność Skarbu Państwa stosownie do uchwały Komitetu bądź w naturze, bądź w drodze zbycia go w sposób, przewidziany w art. 12.

5. Odpowiedzialność Skarbu Państwa za pasywa likwidowanego mienia ogranicza się, w razie przejęcia mienia w naturze, do jego wartości, ustalonej przez komisję szacunkową, w razie zaś zbycia do wysokości uzyskanej kwoty. Szacunek nieruchomości przeprowadzi komisja, działająca na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 21 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 863), przy uwzględnieniu istotnej wartości sprzedażnej szacowanej nieruchomości; szacunku ruchomości dokona komisja, powołana przez Komitet Likwidacyjny.

6. Przy regulowaniu rzeczonych pasywów mają odpowiednie zastosowanie postanowienia art. 13 i 14.

7. Mienie, przejęte na własność Skarbu Państwa, otrzyma w drodze uchwały Rady Ministrów przeznaczenie na cele ogólne, odpowiadające w miarę możliwości dotychczasowemu przeznaczeniu.

Art. 12.

1. Likwidacja mienia osób prawnych, nieprzejętego na własność Skarbu Państwa w naturze, nastąpi w drodze zbycia przez licytację albo z wolnej ręki.

2. Licytacja nieruchomości będzie nakazana na podstawie uchwały Komitetu przez właściwy sąd okręgowy w trybie niespornym i dokonana z zachowaniem przepisów ustawy postępowania cywilnego.

3. Licytacja ruchomości będzie dokonana na podstawie uchwały Komitetu przez komornika sądowego na polecenie właściwego sądu pokoju.

4. W razie sprzedaży z wolnej ręki prawo nabycia służyć będzie osobom fizycznym i prawnym, w Państwie Polskiem do działania uprawnionym. Pierwszeństwo w przypadkach, w których Komitet uzna to za wskazane, posiadać będą osoby prawne polskie, utworzone przez dawnych udziałowców, akcjonariuszów lub członków danej osoby prawnej.

5. Sprzedaż majątku z wolnej ręki nie może nastąpić poniżej szacunku, ustalonego w sposób przewidziany w ust. 5 art. 11.

6. W razie przekazania nabywcy w całości lub w części pasywów likwidowanego mienia Komitet ustali sposób zabezpieczenia wypłaty przekazanych należności.

Art. 13.

Sumy, otrzymane z realizacji aktywów, będą przeznaczone na uregulowanie pasywów według zasad ogólnych, przy czem będą zaspokojone przede wszystkim ewentualne koszty licytacyjne oraz ustalone przez Komitet koszty likwidacji, po zaspokojeniu zaś wierzytelności, korzystających z hipoteki lub przywileju, będą uregulowane odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki personele likwidowanej osoby prawnej.

Art. 14.

1. Pozostałość, jaka się okaże po zaspokojeniu wierzytelności, wymienionych w poprzednim artykule, zostanie przeznaczona na uregulowanie należności obywateli polskich oraz takich należności obywateli obcych, które powstały na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej lub przypadają z tytułu umów, zawartych przez oddziały lub przedsiębiorstwa danej osoby prawnej na tym obszarze, o ile należności te zostały uznane w myśl artykułów 7, 8, 9 i 10.

2. Należności z umów zbiorowych ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków, zawartych na zasadzie przepisów z 2/15 czerwca 1903 r. (Zb. Pr. i Rozp. Ros. Nr. 81, poz. 912), których wola przejął Zakład Ubezpieczeń we Lwowie na mocy ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 148), będą przekazane temu Zakładowi.

3. Należności, objęte niniejszym artykułem, w razie niemożności całkowitego ich zaspokojenia będą uregulowane stosunkowo. W tym przypadku przy podziale brane będą pod uwagę tylko należności kapitałowe wraz z odsetkami, obliczonymi do dnia ogłoszenia uchwały o przystąpieniu do likwidacji, jeżeli odsetki zostały przyznane.

4. Podziału sum dokona Komitet. Uchwała Komitetu, ustalająca stosunek sum, ulegających podziałowi, do zgłoszonych należności, zostanie podana do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w Monitorze Polskim. Ogłoszenie powyższe zastępuje doręczenie uchwały osobom interesowanym.

Art. 15.

1. Przy likwidacji mienia byłych rosyjskich instytucji kredytu długoterminowego będą podlegały zaspokojeniu jedynie należności obywateli polskich, wynikające z emisji przez te instytucje listów zastawnych oraz z innych tytułów.

2. Minister Skarbu określi sposób stwierdzenia, które listy zastawne były własnością obywateli polskich w dniu wydania rozporządzenia niniejszego, oraz ustali tryb i sposób konwersji tych listów.

Art. 16.

W przypadku, gdy likwidowane mienie, znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, nie wystarczy na pełne pokrycie należności, częściowe zaspokojenie wierzycieli na podstawie niniejszego rozporządzenia nie pozbawia ich praw poszukiwania niezaspokojonej należności z innego mienia danej osoby prawnej.

Art. 17.

1. Pozostałość aktywów po odliczeniu sum, przeznaczonych na zaspokojenie roszczeń, wymienionych w art. 13, 14 i 15, zostanie podzielona przez Komitet między akcjonariuszów, udziałowców lub członków w stosunku do ich udziału w kapitale zakładowym.

2. Sumy, przypadające z powyższego tytułu oraz z mocy art. 13, 14 i 15, po potrąceniu zaliczek, które w toku postępowania likwidacyjnego były wypłacone wierzycielom, akcjonariuszom, udziałowcom lub członkom na poczet ich należności, — zostaną po zakończeniu likwidacji mienia osoby prawnej złożone do depozytu Ministerstwa Skarbu, które zarządzi wypłatę ich na rzecz osób uprawnionych.

Prawo odbioru powyższych sum przedawnia się po upływie lat 3 od daty ogłoszenia w Monitorze Polskim wezwania do ich odbioru.

3. Po upływie wskazanego wyżej przedawnienia nieodebrane sumy przejdą na własność Skarbu Państwa.

Art. 18.

1. W przypadkach, w których mienie osoby prawnej mogłoby okazać się niewystarczającym na pokrycie kosztów likwidacji lub przedstawiać wartość znikomą, w stosunku do roszczeń osób interesowanych, wystarczającą co najwyżej na pokrycie kosztów likwidacji, postępowanie likwidacyjne, przewidziane w poprzednich artykułach niniejszego rozporządzenia, nie zostanie wdrożone, a wszczęte już będzie zaniechane.

2. Stosowna uchwała Komitetu zostanie podana do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w Monitorze Polskim.

Ogłoszenie zastępuje doręczenie uchwały osobom interesowanym.

3. Komitet Likwidacyjny zarządzi zbycie mienia, o którym mowa w ust. 1 w sposób, przewidziany w ust. 2, 3 i 5 art. 12. Uzyskane ze sprzedaży su-

my zostaną po potrąceniu ewentualnych kosztów licytacyjnych oraz ustalonych przez Komitet kosztów likwidacji złożone do depozytu sądowego, o czym podane będzie do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w Monitorze Polskim.

4. Po upływie 3 lat od daty ogłoszenia sumy powyższe przejdą na własność Skarbu Państwa, o ile przed upływem tego terminu osoby interesowane nie zgłoszą do nich pretensji na mocy ogólnych przepisów prawnych, które będą stosowane również przy zaspokojeniu pretensji.

Art. 19.

Uchwały Komitetu, przewidziane w art. 4 i 11, oraz inne ostateczne uchwały mogą być zaskarżone przez osoby interesowane do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 20.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza w niczym zawartych przez Rzeczpospolitą Polską

traktatów i układów międzynarodowych, których przepisy, odnoszące się do spraw, objętych niniejszym rozporządzeniem, będą zachowane przy jego wykonaniu.

Art. 21.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego, w szczególności wydanie przepisów o trybie podawania do wiadomości publicznej uchwał Komitetu (art. 4, 5 i 11), o sposobie określenia i przerachowania należności, wynikających z różnych kategorii umów ubezpieczeniowych, oraz o likwidacji mienia poszczególnych kategorii osób prawnych, a także wydanie regulaminu dla Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych — porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 22.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.